

Ale kam mohl jít? Už tak se skrýval před vlastním kmenem mořeletů. Bude se muset po zbytek života schovávat i před Spáry míru?

Vyplul k hladině a opatrně vystrčil hlavu. Byla tma a skály Oblačných hor stínily většinu měsíčního svitu jako obří temné tesáky. Plul po proudu řeky mnoho dní. Nebeské království nechal za sebou.

Nebeské království i pět dráčat, které přísahal chránit.

Bláník vyvlekl svoje dlouhé, bolavé tělo z vody a udělal tři kroky do lesa, než si všiml temných obrysů, které na něj čekaly.

Prudce se otočil, ale z řeky se vynořil další drak, který mu odřízl únikovou cestu. Po zelených šupinách se mu klikatily spirálovité vzory a jeho zuby se leskly v měsíčním světle.

„Bláníku,“ oslovil ho druhý mořelet příjemným hlasem. „Myslel jsem, že se nikdy nevzbudíš.“

Bláník zařal drápy do bláta na břehu řeky. „Nautilu,“ řekl. Vůbec se mu nelíbilo, jak se mu hlas chvěje strachem. „Mám důležitou zprávu pro Spáry.“

„Neříkej,“ odpověděl Nautilus. „Asi jsi cestou k obvyklému místu setkání zabloudil.“

„A tak nás napadlo, že vyhledáme my tebe,“ doplnila jedna temná postava hlasem, který zněl jako odkapávající rampouchy. *Cirus*, pomyslel si Bláník. Přítomnost ledoleta *Cira* nikdy nevěstila nic dobrého.

„Nebeleti našli naši jeskyni,“ řekl Bláník. *Pověz jim pravdu. Není to tvoje chyba.* „A dráčata zajala královna Šarlata.“

„Ano,“ odušil Nautilus suše. „To jsme zjistili z toho, že Šarlata prakticky vykřikovala z nejvyšší hory: *Mám dráčata osudu! Všechna jsou v mé moci!*“

„Řekni nám všechno,“ zasyčel *Cirus*. „Jak vás objevili?“

„No,“ začal Bláník pomalu, „začalo to, když se dvě dráčata pokusila utéct.“ *Možná tři.* Netušil, kde byla Zářena tu noc, kdy se mu podařilo najít jenom Hvězdoplava a Sluněčku. Ale věděl, že nemohla odplout řekou s Tsunami a Hliňákem.

„Proč by utíkali?“ zeptal se Nautilus ostře. „Co jste jim provedli?“

Bláník cítil, jak se mu zlostně rozšiřují žábry. „Udržovali jsme je naživu,“ odsekl. *A věznili jsme je v podzemí. A spoutali jsme Tsunami řetězem. A chystali jsme se zabít Zářenu, protože nebyla součástí proroctví. Ale měli jsme snad jinou možnost?*

„Určitě jste uprchlíky chytili a přivedli je zpátky,“ promluvil ze stínu další hlas. Bláník poznal Krokodýlu, která byla u Spárů míru nová. Jeho naděje vzrostly. S touto bahnoletkou se setkal jen párkrát, ale vždycky se k němu chovala laskavě. Třeba tu má aspoň jednoho spojence.

„Ehm,“ odkašlal si Bláník. „Ne. Ani ne. Oni se... vrátili sami. Aby osvobodili ostatní.“ Odmlčel se. „To jsme nečekali.“ *Poštolka si myslela, že zmizí, jakmile se ocitnou na svobodě.*

„Zdá se, že si připadali jako vězni,“ poznamenal Nautilus s tichým zasyčením.

„To vy jste nám nakázali, ať je držíme pod zemí,“ ohradil se Bláník. „Rozhodlo tak celé hnutí!“

„Ale chtěli jsme, aby podporovali naši věc, ne aby se proti nám bouřili,“ řekl Nautilus. „To byl hlavní smysl celého podniku, nebo ne?“

Kruhem draků se rozšířilo mumlání. Bylo jich tu sedm včetně Nautila, pokud Bláník dobře počítal. Uvažoval, jestli by se dokázal probojovat z obklíčení sedmi draky.